

Sygn. akt III C 866/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydział III Cywilny

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Sądu Rejonowego Anna Szarek

Protokolant – stażystka Anna Głowacka

po rozpoznaniu w dniu 17 lutego 2017 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa Gminy M. – Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w S.

przeciwko Gminie M. S. – Miejskiemu Ośrodkowi Pomocy Społecznej w S.

o zapłatę

I zasądza od pozwanej Gminy M. S. – Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w S. na rzecz powódki Gminy M. – Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w S. kwotę 320 (trzystu dwudziestu) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 12 marca 2016 roku do dnia zapłaty;

II oddala powództwo w pozostałej części;

III zasądza od pozwanej Gminy M. S. – Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w S. na rzecz powódki Gminy M. – Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w S. kwotę 30 (trzydziestu) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt III C 866/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 17 lutego 2017 roku

/w postępowaniu zwykłym/

Pozwem z dnia 5 maja 2016 r. Gmina M. – Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej w S. wniosła przeciwko Gminie M. S. – M. (...) pozew o zapłatę kwoty 320 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 2 marca 2016 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu żądania pozwu wskazano, że decyzją z dnia 26 lutego 2016 r. Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej w S. przyznał N. K., przebywającemu czasowo na terenie S., a ostatnio zameldowanemu na pobyt stały w S. przy ul. (...), pomoc w formie zasiłku celowego na zakup leków w kwocie 320 zł. Zgodnie z przepisem art. 101 ust. 7 ustawy o pomocy społecznej gmina właściwa ze względu na miejsce zamieszkania albo ostatnie miejsce zameldowania na pobyt stały jest obowiązana do zwrotu wydatków gminie, która przyznała świadczenie w miejscu pobytu. Pomimo wezwania do zapłaty pozwana uchyliła się od zwrotu żądanej kwoty kwestionując jej zasadność.

W dniu 15 grudnia 2016 r. Gmina M. S. złożyła odpowiedź na pozew. Wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zwrot kosztów postępowania. Roszczeniu powoda zarzuciła, że jest niezasadne zarówno co do zasady jak i

wysokości. Pozwana przyznała, że odmówiła zwrotu kwoty 320 zł, przyznanej N. K. decyzją Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w S. z dnia 26 lutego 2016 r. jako zasiłek celowy na zakup leków. Ponadto pozwana przyznała, że jest gminą właściwą w przedmiocie świadczeń z pomocy społecznej dla N. K.. Zarzuciła natomiast, że powódka nie wykazała, aby w sprawie zachodził przypadek szczególnie uzasadniony sytuacją osobistą świadczeniobiorcy i niecierpiący zwłoki. Świadczeniobiorca korzysta z pomocy społecznej Miejskiego Ośrodka Pomocy Rodzinie w S. od 2013 r. – zarówno z zasiłków stałych jak i celowych. Dotychczasowo praktyka kształtowała się w ten sposób, że Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej w S. przed przyznaniem zasiłku N. K. przeprowadzał z nim wywiad środowiskowy na okoliczność wnioskowanego świadczenia, a następnie przesyłał go zawiadomieniem do Miejskiego Ośrodka Pomocy Rodzinie w S. celem wydania decyzji administracyjnej. Nic nie stało na przeszkodzie, aby na analogicznych zasadach jak wyżej nastąpiło załatwienie wniosku strony o zasiłek celowy na leki. Pozwana zarzuciła, również że nie przedłożono do akt sprawy kwestionariusza wywiadu środowiskowego przeprowadzonego na okoliczność przyznania spornego zasiłku. Pozwana przywołała wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. z dnia 15 kwietnia 2011 r. (I OW 16/11), który wskazał, że ustalając istnienie przesłanek z art. 101 ust. 3, należy zbadać: po pierwsze, czy sytuacja osobista i majątkowa osoby bezdomnej ubiegającej się o świadczenie na tyle odbiega od niedostatku środków utrzymania występującego w innych tego rodzaju sprawach, że pozwala na przyjęcie, iż zachodzi przypadek szczególnie uzasadniony, i po drugie, czy z uwagi na charakter sprawy wnioskodawcy można ją zakwalifikować jako niecierpiącą zwłoki. N. od powyższego pozwana zarzuciła, że zasiłek celowy ma charakter fakultatywny, którego wysokość powinna uwzględniać między innymi możliwości finansowe gminy realizującej świadczenie. W ocenie pozwanej gmina, która ma zamiar przyznać świadczenie w miejscu pobytu świadczeniobiorcy jest zobligowana do uprzedniego skonsultowania tego z gminą miejscowo właściwą do realizacji świadczenia - w szczególności zaś co do możliwości finansowych tej gminy, która może być następnie zobowiązana do zwrotu wydatków. W związku z powyższym, przed przyznaniem zasiłku celowego w miejscu pobytu N. K. w określonej wysokości, Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej w S. winien skonsultować z Miejskim Ośrodkiem Pomocy Rodzinie w S. w jakim zakresie Gmina M. S. ma możliwość refundacji tego typu świadczenia.

W dniu 28 grudnia 2016 r. powódka złożyła replikę na odpowiedź na pozew, w której w całości podtrzymała swoje dotychczasowe żądanie. Stanowisku pozwanej zarzuciła, że nie wykazała, że budżet gminy właściwej faktycznie nie pozwala na przyznanie zasiłku celowego w kwocie wyższej niż 150 zł. Wskazała, że N. K. nie miał możliwości ubiegania się o pomoc w gminie właściwej z uwagi na swoją niepełnosprawność, bezdomność, spełnienie kryterium dochodowego oraz pilną potrzebę w postaci konieczności wykupienia recepty, co wymagało niezwłocznego podjęcia decyzji. Rodzaj i forma udzielonej pomocy była adekwatna do sytuacji w jakiej znalazł się klient, mianowicie należało udzielić pomocy finansowej przed upływem terminu ważności recepty, który wynosił zaledwie 7 dni.

W dalszym toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 lutego 2016 r. lekarz M. K. – specjalista chorób wewnętrznych – gastroenterolog z Poradni Gastroenterologicznej przy ul. (...) w S. wystawił N. K. receptę na leki P. oraz P. o 100% odpłatności.

W dniu 25 lutego 2016 r. N. K. wystąpił do Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w S. z wnioskiem o udzielenie zasiłku celowego na zakup leków. W toku przeprowadzonego wywiadu ustalono, że N. K. jest osobą samotną, niepełnosprawną w umiarkowanym stopniu od 19 roku życia, bezrobotną, schorowaną i bezdomną. Ostatnio stale zameldowany w S. przy ul. (...). Od lutego 2013 r. przebywa w schronisku Stowarzyszenia (...) bezdomnych w S.. Od listopada 2013 r. korzysta z pomocy Miejskiego Ośrodka Pomocy Rodzinie w S., który przyznaje mu zasiłek stały dla osoby samotnie gospodarującej w kwocie 529 zł miesięcznie, zasiłek celowy na zakup posiłku lub żywności w kwocie 100 zł miesięcznie oraz opłaca składki na ubezpieczenie zdrowotne w kwocie 47,61 zł miesięcznie. Otrzymywane świadczenia wnioskujący w całości przeznaczają na koszt pobytu w schronisku oraz wyżywienie. Nie otrzymuje pomocy od rodziców ani innych osób. Nie posiada jakiegokolwiek innego majątku. Cierpi na wrzody żołądka i dwunastnicy, zaburzenia psychiczne, zwyrodnienia kręgosłupa oraz ręk kulszową. Ponadto pracownik socjalny przeprowadzający

wywiad ustalił, że przedłożona przez wnioskodawcę recepta jest ważna 7 dni, a także, że przypisany lek – P. kosztuje 299 zł i nie posiada tańszego zamiennika.

Decyzją z dnia 26 lutego 2016 r., na podstawie art. 3 ust. 4; art. 7 pkt 1,3,5,6; art. 8 ust 1 i ust 3-13; art. 39 ust. 1 i 2; art. 106 ust. 1, 3 i 4 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (tekst. Jedn. Dz.U. z 2015 r. poz. 163 z późn. zm.) Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej w S. przyznał N. K. zasiłek celowy na zakup leków w miesiącu luty w wysokości 320 zł. W uzasadnieniu decyzji wskazano, że wnioskujący spełnia kryterium dochodowe skorzystania z pomocy społecznej, zaś przeprowadzony wywiad środowiskowy potwierdza, że występują okoliczności uzasadniające przyznanie zasiłku celowego.

Tego samego dnia Gmina M. obciążyła Gminę M. S. notą księgową nr (...) na kwotę 320 zł, tytułem przyznanego N. K. zasiłku celowego, płatną w terminie 14 dni od wystawienia.

Niesporne, nadto:

- recepta z 24 lutego 2016 r.– k. 7;
- wywiad z 25 lutego 2016 r. wraz z protokołem i oświadczeniami – k. 69-78;
- orzeczenie o niepełnosprawności- k. 79v;
- karta świadczeń rodziny – k. 34-47;
- decyzja z 26 lutego 2016 r.– k. 6;
- nota księgową z 26 lutego 2016 r.– k. 8.

Pismem z dnia 26 lutego 2016 r. Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej w S. na podstawie art. 101 ust. 3 i 7 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej wezwał Gminę M. S. – Miejski Ośrodek Pomocy Rodzinie o zapłatę kwoty 320 zł, tytułem udzielonego N. K. zasiłku celowego na zakup leków. W wezwaniu wskazano, że N. K. jest (...), ostatnio zameldowanym przy ul. (...) w S., a jedynie czasowo przebywa w S. w schronisku Stowarzyszenia (...) z Dziećmi w S..

Pismem z 14 marca 2016 r. Miejski Ośrodek Pomocy Rodzinie w S. odmówił zwrotu kwoty zasiłku celowego przyznanej decyzją z 26 lutego 2016 r., albowiem przekraczała ona maksymalną kwotę przyznawaną przez ten ośrodek na zasiłki celowe, tj. 150 zł. Ponadto decyzja ta nie została poprzedzona stosownymi konsultacjami z gminą właściwą.

Pismem z 23 marca 2016 r. Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej w S. ponownie wezwał Miejski Ośrodek Pomocy Rodzinie w S. do zwrotu kosztów pomocy udzielonej N. K.. W wezwaniu wskazano, że sytuacja w jakiej znalazł się klient wymagała udzielania mu pomocy w miejscu jego pobytu, co na podstawie art. 101 ust 7 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej uzasadnia żądanie zwrotu kosztów przyznanej pomocy od Gminy M. S., albowiem N. K. ostatnio zameldowany był w S. przy ul. (...). Ponadto wskazano, że pomoc udzielona klientowi w pełni odpowiadała jego sytuacji osobistej w jakiej się znalazł, przy czym musiała być udzielona bez zbędnej zwłoki.

Pismem z dnia 18 kwietnia 2016 r. Miejski Ośrodek Pomocy Rodzinie w S. ponownie odmówił zapłaty kwoty 320 zł, tytułem zwrotu zasiłku celowego przyznanego N. K.. W uzasadnieniu odmowy wskazano, że przyznanie zasiłku celowego ma charakter fakultatywny i powinno uwzględniać nie tylko ocenę warunków uzasadniających przyznanie wnioskowanej pomocy, ale także ilość środków przeznaczonych na pomoc społeczną oraz ilość osób i rodzin ubiegających się o przedmiotową pomoc. Dysponentem środków publicznych,

przeznaczanych na wypłatę zasiłków dla N. K. jest Gmina M. S. i to od jej budżetu zależy, czy stać ją na finansowanie fakultatywnych zasiłków celowych. Miejski Ośrodek Pomocy Rodzinie w S. zarzucił, że decyzja o przyznaniu zasiłku celowego nie była poprzedzona konsultacjami - weryfikacją, czy gmina właściwa posiada środki na ten cel. W ocenie wezwanego do zapłaty niedopuszczalna jest sytuacja, w której gmina przyznająca świadczenie fakultatywne w miejscu pobytu klienta czyni to na każdą kwotę i według własnego uznania. Jednocześnie Miejski Ośrodek Pomocy Rodzinie w S. zadeklarował możliwość zwrotu kwoty 100 zł.

Niesporne, nadto:

- korespondencja między stronami – k. 9-12.

W dniu 15 czerwca 2016 r. N. K. wystąpił do Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w S. z wnioskiem o kontynuację zasiłku stałego oraz o dofinansowanie do opłat za wyżywienie w schronisku Stowarzyszenia (...) oraz zakupu środków czystości. Jak wynika z przeprowadzonego wywiadu sytuacja ubiegającego się o pomoc nie uległa znaczącej zmianie. Wnioskujący w dalszym ciągu przebywa w schronisku Stowarzyszenia ludzi Bezdomnych w S.. Złożył wniosek o przyznanie lokalu socjalnego. Utrzymuje się z zasiłku stałego w kwocie 604 zł miesięcznie oraz zasiłku celowego na zakup żywności w kwocie 100 zł miesięcznie wypłacanych przez Gminę M. S.. Ponadto Miejski Ośrodek Pomocy Rodzinie w S. opłaca składki na ubezpieczenia zdrowotne N. K. w kwocie 54,36 zł. Świadczeniobiorca nie pobiera świadczeń z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Nie posiada jakiegokolwiek majątku. Samodzielnie prowadzi gospodarstwo domowe. Ubiegający się o pomoc nadal choruje przewlekłe na wrzody żołądkowe oraz cierpi na zwyrodnienie kręgosłupa i zaburzenia psychiczne. Leczy się systematycznie. Przyznawane zasiłki w dalszym ciągu przeznacza na pokrycie kosztów noclegu w schronisku oraz częściowo koszty wyżywienia.

Pismem z dnia 16 czerwca 2016 r. Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej w S. przekazał, zgodnie z właściwością miejscową Miejskiemu Ośrodkowi Pomocy Rodzinie w S. wniosek N. K. z 15 czerwca 2016 r., przebywającego w schronisku Stowarzyszenia (...) w S., dotyczący udzielenia pomocy w formie kontynuacji zasiłku stałego i opłaty składek zdrowotnych oraz na zakup środków czystości, jak również w formie dofinansowania do opłat za wyżywienie w ww. schronisku od lipca 2016 r. W uzasadnieniu wskazano, że wstępne postępowanie wykazało, że ze względu na ostatnie miejsce zameldowania wnioskodawcy Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej w S. nie jest jednostką właściwą do załatwienia niniejszej sprawy, albowiem ostatnie miejsce zameldowania wnioskującego znajduje się w S..

Decyzjami z 5 lipca 2016 r. Miejski Ośrodek Pomocy Rodzinie w S. przyznał N. K. zasiłek celowy na zakup żywności – w ramach programu wieloletniego – „pomoc państwa w zakresie dożywiania” w kwocie 100 zł miesięcznie, od 1 lipca 2016 r. do 31 grudnia 2016 r. oraz jednorazowy zasiłek celowy na zakup środków czystości – w kwocie 30 zł

Niesporne, nadto:

- wniosek z dnia 15 czerwca 2016 r. – k. 53-58;

- wywiad – k. 49 – 50;

- karta świadczeń rodziny – k. 34-47;

- wniosek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wraz z odpowiedzią – k. 51-52

- pismo z 16 czerwca 2016 r. – k. 48;

- decyzje z 5 lipca 2016 r. – k. 59-60;

Sąd zważył co następuje.

Powództwo Gminy M. przeciwko Gminie M. S. okazało się zasadne w całości do żądania głównego oraz w znacznej części co do żądanych odsetek.

Podstawę prawną roszczenia powódki stanowił przepis art. 101 ust. 7 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (tekst. Jedn. Dz.U. z 2015 r. poz. 163 z późn. zm.), dalej ustawa o pomocy społecznej, zgodnie z którym gmina właściwa ze względu na miejsce zamieszkania albo na ostatnie miejsce zameldowania na pobyt stały jest obowiązana do zwrotu wydatków gminie, która przyznała świadczenia w miejscu pobytu. Wskazany przepis jest wyjątkiem od ogólnej zasady wyrażonej w ust. 1 tegoż artykułu, w myśl którego właściwość miejscową gminy ustala się według miejsca zamieszkania osoby ubiegającej się o świadczenie. W przypadku osób bezdomnych, właściwą miejscowo jest gmina ostatniego miejsca zameldowania tej osoby na pobyt stały (ust 2). Świadczenie z 26 lutego 2016 r. zostało przyznane N. K. w oparciu o przepis art. 101 ust 3 ww. ustawy, który stanowi, iż w przypadkach szczególnie uzasadnionych sytuacją osobistą osoby ubiegającej się o świadczenie, w sprawach niecierpiących zwłoki oraz w sprawach cudzoziemców, którym udzielono zgody na pobyt ze względów humanitarnych lub zgody na pobyt tolerowany, i cudzoziemców, o których mowa w art. 5a, właściwa miejscowo jest gmina miejsca pobytu osoby ubiegającej się o świadczenie. Przyznane świadczenie stanowiło zasiłek celowy – zgodnie z art. 39 ust 1 i 2 ustawy, które stanowią, iż w celu zaspokojenia niezbędnej potrzeby bytowej może być przyznany zasiłek celowy. Zasiłek celowy może być przyznany w szczególności na pokrycie części lub całości kosztów zakupu żywności, leków i leczenia, opału, odzieży, niezbędnych przedmiotów użytku domowego, drobnych remontów i napraw w mieszkaniu, a także kosztów pogrzebu.

Mając na uwadze powyższe przepisy oraz to, że pozwana przyznała, iż jest miejscowo właściwą do świadczenie pomocy (...) na rzecz (...) obowiązkiem Sądu w niniejszym postępowaniu było rozstrzygnięcie, czy w ustalonym stanie faktycznym ziszczyły się przesłanki uprawniające Gminę M. do przyznania zasiłku celowego w oparciu o przepis 101 ust. 3 w zw. z art. 39 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, a następnie wystąpienia do Gminy M. S., jako miejscowo właściwej, do zwrotu przyznanej kwoty zasiłku, zgodnie z przepisem art. 101 ust. 7 ustawy o pomocy społecznej.

Wykładnia art. 101 ust. 3 prowadzi do wniosku, że przyznanie świadczenia w trybie poza właściwością ogólną uzależnione jest od spełniania następujących przesłanek:

- musi zachodzić przypadek szczególnie uzasadniony sytuacją osobistą osoby ubiegającej się o świadczenie;
- sprawa musi mieć charakter niecierpiącej zwłoki.

W tym miejscu wskazać należy, iż obowiązek przedstawienia dowodów, zgodnie z przepisem art. 3 k.p.c. spoczywa na stronach, zaś ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Nie wymagają jednak dowodu – stosownie do przepisu art. 229 k.p.c. – fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości co do swej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. Nadto zgodnie z zasadą kontradyktoryjności, rządzącą procesem cywilnym, rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Mając na uwadze powyższe, zgodnie z ogólną zasadą ciężaru dowodu wyrażoną w art. 6 k.c., to powódkę obciążał obowiązek wykazania ziszczenia się przesłanek z art. 101 ust. 3 Ustawy o pomocy społecznej. Pozwana zarzuciła, że w sprawie N. K. nie zachodził przypadek szczególnie uzasadniony sytuacją osobistą i niecierpiący zwłoki, a także, że Gmina M. nie przeprowadziła konsultacji z Gminą M. S. w sprawie zasadności i wysokości przyznawanego świadczenia, oraz że Gmina M. S. nie przyznaje fakultatywnych zasiłków celowych w kwocie powyżej 150 zł, gdyż przekracza to jej możliwości finansowe.

W ocenie Sądu strona powodowa wywiązała się ze spoczywającego na niej obowiązku.

Wskazać należy, że „przypadek szczególnie uzasadniony sytuacją osobistą” jest pojęciem nieostrym, tym samym ustalenie, czy w danym stanie faktycznym taki przypadek zachodzi wymaga dokładnej analizy konkretnej sprawy. Ze szczególną sytuacją osobistą świadczeniobiorcy mamy do czynienia w sytuacji, gdy z obiektywnych przyczyn nie ma on możliwości ubiegania się o przyznanie świadczenia w organie właściwym. Może mieć to miejsce wówczas, gdy np. jest niepełnosprawny fizycznie lub psychicznie, przed stawiennictwem we właściwej gminie stoi obawa o własne zdrowie lub życie (vide postanowienie NSA z 17 kwietnia 2008 r., I OW 2/08, Legalis 119936), podjął działania zmierzające do związania swojego ośrodka życia z danym miejscem pobytu w celu stabilizacji życiowej (vide postanowienie NSA z 15 kwietnia 2011 r., I OW 16/11, Legalis 636831) lub też jego egzystencja jest całkowicie uzależniona od bieżących świadczeń pomocy społecznej udzielanych w miejscu pobytu itp.

Poza sporem pozostaje okoliczność, że N. K. wystąpił z wnioskiem o przyznanie świadczenia na zakup leków. Jak wynika z wywiadów środowiskowych, świadczeniobiorca choruje przewlekłe na wrzody żołądka i dwunastnicy. Ubiegając się o świadczenie celowe w dniu 25 lutego 2016 r. przedłożył receptę na lek P., zaś jak ustalił pracownik socjalny (k. 75v) lek ten jest drogim antybiotykiem, o cenie 299 zł bez tańszego zamiennika. Powszechnie wiadomym jest, że antybiotyki przepisywane są w silnych stanach chorobowych i tylko ich niezwłoczne przyjęcie pozwala w pełni zwalczyć chorobę, zapobiec powstaniu komplikacji lub nawrotom choroby. Świadczeniobiorca nie miał możliwości samodzielnego zakupu leku, gdyż otrzymywane od Gminy M. S. świadczenia w całości przeznaczał na koszty noclegu w schronisku oraz wyżywienie. Nie mógł liczyć na pomoc rodziny, ani nie posiadał żadnego majątku. Tym samym w ocenie Sądu zaszedł nie tylko przypadek szczególnie uzasadniony sytuacją zdrowotną, majątkową i osobistą, ale również niecierpiący zwłoki – N. K. dysponował terminową receptą z 24 lutego 2016 r., którą musiał pilnie zrealizować. Zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Zdrowia z dnia 8 marca 2012

w sprawie recept lekarskich (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r. poz. 62) - §17 ust. 2 termin realizacji recepty na antybiotyki w postaci preparatów do stosowania wewnętrznego i parenteralnego nie może przekroczyć 7 dni od daty jej wystawienia albo naniesionej na receptę daty realizacji „od dnia”. Przekroczenie tego terminu skutkowałoby nieważnością recepty. Stanowisko Sądu potwierdza dotychczasowe orzecznictwo Sądów Administracyjnych – przykładowo w postanowieniu z dnia 27 września 2013 r. (I OW 134/13, Legalis 917172) Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, że „sytuacja osobista wnioskodawcy, cierpiącego na liczne schorzenia i wymagającego specjalistycznej opieki, uzasadnia przyjęcie szczególnej właściwości, określonej w art. 101 ust. 3 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (t.j. Dz.U. z 2009 r. Nr 175, poz. 1362 ze zm.). Przepis ten przewiduje właściwość gminy miejsca pobytu osoby ubiegającej się o świadczenie.” Z Wojewódzki Sąd Administracyjny

w B. w wyroku z dnia 4 grudnia 2007 r. ((...) SA/Bk 618/07, Legalis nr 309572), stwierdził, że „jako przykład sprawy spełniającej warunki z art. 101 ust. 3 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz.U. Nr 64, poz. 593 ze zm.) można wskazać wniosek o udzielenie zasiłku na zakup leków osobie chorej – w takiej sytuacji zachodzi bowiem niebezpieczeństwo dla zdrowia wnioskodawcy uzasadniające szybkie udzielenie pomocy przez gminę jego miejsca pobytu.” Okoliczność, że sprawa była niecierpiąca zwłoki znajduje potwierdzenie również w czasie rozpoznania wniosku – decyzja w sprawie została wydana już następnego dnia po złożeniu wniosku. Dla porównania, decyzje rozpatrywane w normalnym trybie przez Miejski Ośrodek Pomocy Rodzinie w S., przy złożeniu wniosku w dniu 21 czerwca 2016 r. zostały wydane po upływie 2 tygodni – 5 lipca 2016 r.

Odnosząc się natomiast do zarzutu pozwanej, że Gmina M. przed przyznaniem świadczenia nie przeprowadziła z Gminą M. S. konsultacji, mających ustalić zasadność i wysokość przyznanego zasiłku wskazać należy, że zarzut ten jest pozbawiony podstaw. Przede wszystkim żaden przepis ustawy o pomocy społecznej nie przewiduje takiego trybu. Gmina M. mogła na podstawie własnych ustaleń podjąć decyzję o przyznaniu zasiłku celowego i nie miała obowiązku przeprowadzania w tym zakresie konsultacji z gminą miejscowo właściwą. Jakkolwiek nie sposób nie zgodzić się z twierdzeniem pozwanej, że gminy mają różne możliwości finansowe i wymiar pomocy społecznej przyznany przez gminę w miejscu pobytu świadczeniobiorcy może być niemożliwy do zrealizowania przez gminę miejsca zamieszkania świadczeniobiorcy, to jednak przedkładanie takiej zależności na obowiązek przeprowadzenia konsultacji pomiędzy gminami nie tylko nie ma oparcia w przepisach prawa, ale też w niniejszej sprawie mógłby doprowadzić do powstania zwłoki w niesieniu pomocy dla N. K., a co za tym idzie narażania go na utratę życia lub zdrowia. Tym samym przeprowadzenie konsultacji pomiędzy gminą przyznającą świadczenie

w trybie art. 101 ust. 3 ustawy o pomocy społecznej, a gminą, która te koszty finalnie poniesie, zgodnie z przepisem art. 101 ust 7 ww. ustawy, należy rozpatrywać jedynie w kontekście dobrych obyczajów, nie zaś obowiązku, albowiem głównym celem niesienia pomocy społecznej jest pomoc świadczeniobiorcom. Warto w tym miejscu odnieść się do wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we W. z dnia 19 stycznia 2011 r. (IV SA/Wr 694/10, Legalis 314371), którego stanowisko Sąd orzekający w pełni podziela, a zgodnie z którym „nie ma możliwości decydowania o właściwości organu w zależności od sytuacji i możliwości finansowych danego ośrodka pomocy społecznej. Zasady, które są przywołane w przepisach ustawy z 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (t.j. Dz.U. z 2009 r. Nr 175, poz. 1362 ze zm.), odnoszą się do wszystkich beneficjentów, niezależnie od tego, jakimi możliwościami finansowymi dysponują dane ośrodki.”.

Podsumowując powyższe Sąd uznał, że cel, na jaki N. K. chciał uzyskać pomoc społeczną wnioskiem z 25 lutego 2016 r., jego stan zdrowotny, majątkowy i osobisty ustalony w wywiadzie z 25 lutego 2016 r. w pełni spełniają warunki określone w art. 101 ust. 3 ustawy o pomocy społecznej. Tym samym decyzja z dnia 26 lutego 2016 r. o przyznaniu świadczenia celowego w kwocie 320 zł na zakup leków była w pełni zasada. Biorąc również pod uwagę, że Gmina M. S., przyznała, że jest miejscowo właściwą do świadczenia pomocy (...) na rzecz (...) powództwo Gminy M. oparte o przepisy art. 101 ust. 7 ustawy o pomocy społecznej okazało się zasadne i co do kwoty należności głównej podlegało uwzględnieniu w całości, o czym Sąd orzekł w punkcie I wyroku.

O odsetkach należnych powodowi Sąd orzekł w oparciu o przepis art. 481 § 1 i 2 k.c., zgodnie z którymi jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona należą się odsetki ustawowe. Odsetki od zasądzonej kwoty 320 zł zostały naliczone od dnia 12 marca 2016 r, tj. dnia następnego po dniu upływu terminu zapłaty, zgodnie z notą księgową (k. 8). Przedmiotowa nota została wystawiona 26 lutego 2016 r. z 14 dniowym terminem zapłaty, liczoną od dnia wystawienia. Termin zapłaty upływał z dniem 11 marca 2016 r., co uzasadnia przyznanie żądanych odsetek od dnia 12 marca 2016 r. Tym samym żądanie zasądzenie odsetek za okres od dnia 2 marca 2016 r. do 11 marca 2016 r. podlegało oddaleniu, o czym Sąd orzekł w punkcie II wyroku.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w art. 98 par. 1 kpc, w myśl której strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić stronie przeciwnej koszty celowego dochodzenia praw. W związku z tym, że powódka wygrała proces w całości Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki koszty procesu w kwocie 30 zł, na które złożyła się opłata sądowej od pozwu ustalona podstawie art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2005 Nr 167, poz. 1398 z późn. zm.).